

גיליון 88

מאי 2022 • אייר ה'תשפ"ב

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

איור השער: נטע גנור, אומני הציור בפה וברגל

Netta G.

אָפּדוֹת

ליאת דרור • אורנה הוכרמן • סיגל הרשקוביץ • סהר טסלר • אריה טרינקר
מחרוזת • גיא לנגה • נחשון מאיר • ורד סער • יעל רן

גיליון 88 מתחיל...

כלל עם האגדות שלו, אבל מוסר ההשכל בסוף הוא שהאגדות לא שייכות לעם, אלא לכל בני האנוש.

כולנו מרותקים אל האגדות, מוקסמים מהן ולומדים מהן על עצמנו.

הפעם הזמנו אתכם להיכנס יחד איתנו לעולם האגדות. ההיענות אכן היתה אגדית, וקיבלנו המון שירים וסיפורים נפלאים. לכן בחרנו הפעם עשרים יצירות - מהן עשר בגיליון זה, ועוד עשר שהופיעו בגיליון של החודש הקודם.

בשני הגיליונות תמצאו יצירות מרתקות שמאירות זוויות חדשות על אגדות מוכרות, מפתחות המשכים לאגדות שחשבנו שהסתיימו, וגם בוראות אגדות חדשות לגמרי.

האיור המקסים שמופיע בשער הוא פרי מכחולה של נטע גנור, והוא צוייר באופן מעורר הערצה באמצעות הפה.

בגיליון הקודם תוכלו למצוא שיר של נטע, שפורסם במקור יחד עם איור זה, בספר בהוצאת אומני הצירוף פפה וברגל.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

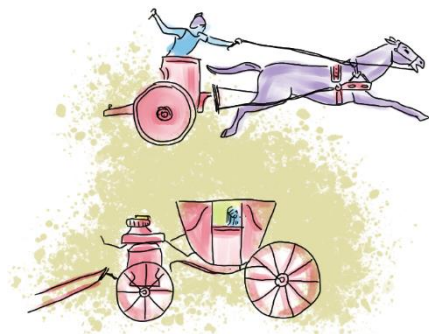
ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

נסיכה

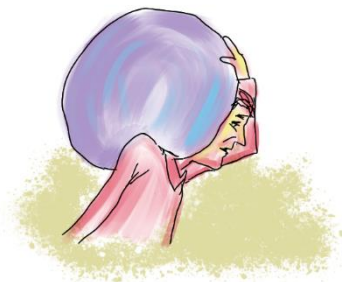
קומי, נסיכה
יש מלחמה
לא תוכלי לנשק נסיכים
לטפל בגמדים
לרקוד בנשפים.
התעוררי, נסיכה
הפיות עיפות
התותחים רועמים
הרחובות ריקים
אבק כוכבים הפך אבק שרפה עקשו
ואת האשר ועשר קבלת עד עצם
דבר לא נשאר ליום הזה.

כשנבוא אלהים את זה העולם, חבילה של צרות הוא חלק לכלם. חבילה של צרות כבדה עמוסה חבילת דאגות כל אחד כאן ישא. כשחלק אלהים חבילה של צרות חזרו אנשים עם הרבה טענות. איזו חבילה פה הטלת עלי, חבילה פה כבדה מקשה על חיי. אז כנס אלהים מועצות מלאכים לדיון די דחוף בצרות אנשים. החליטה אז יצאה, פה אחד התקבלה, פה השגחה, השגחה עליונה. החליטה כף אמרה, בעדן של בחירה, חפשי האדם לבחור לו צרה. שליחים אז יצאו בקולות ותרועות להודיע לעם, מתחלקות הצרות. התאספו אז כלם בפתחו של אוילם, כפופים עיפים ממשא מר סבלם. כל אחד נכנס עמוס חבילה, חבילה של צרה שהגחה בחפזה. סגר אלהים את זה האוילם, עמד קבל עם ובשר לכלם, כשתפתח הכניסה יחטף כל אדם חבילה של צרה. צבא כל העם על פתחו של אוילם, מצפים מקוים שיוקל מר סבלם. כשנפתח האוילם החשוף והקר, התפרץ כל אחד וחטף חבילה, חטף וברח בריצה מהירה. חבילה חדשה היתה פה כבדה. מיד חזרו אנשים בתחנה, צעקו יללו אלהים — הצלה. מה עשית לנו, אלהים החכם, חבילת האחר, הן כבדה מפלן.

יצאה אז בת קול, SMS היא כתבה. יש מבצע, בתצי מחיר, תקחו עוד חבילה.

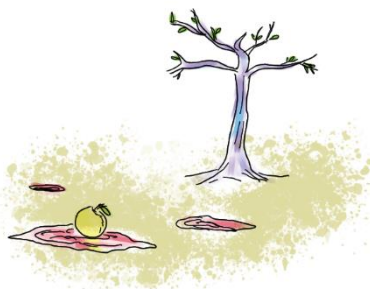
תפוז גדול ויפה צמח בצמרת העץ. מרום גובהו ראה נוף מרהיב, שלו זכה ביושר. אכן לקח זמן להגיע למעמד הזה של גדול התפוזים. הוא זכר איך מניצן קטן הפך לפרח ומפרח לפרי בוסר קטנטן, אך היום הוא כבר שם, בראש. התפוז המשיך לגדול ולגדול וחש את כוחו העצום. הוא היה תפוז כהוגן ותפוז זהב ממש.

ואז ביום בהיר אחד שמע נקישה קטנה. הענף שעליו נתלה נשבר והוא צנח אל הארץ היישר אל תוך שלולית. הברוך כיסה את הצבע הכתום הבהק שכל כך התפאר בו וכעת לא הצליח לראות יותר מאשר אדמה וסלעים. במקום לבלות את הזמן, הזמן התחיל לבלות אותו. הרוח והחול לקחו ממנו הכול, חלק אחר חלק. קודם הלכה הקליפה הקשה – פעם חשב ששום דבר לא יכול לחדור דרכה – אחר כך הוציאו לו את המיץ. ימים קודרים עברו עליו וכל שנותר מהתפוז הגדול היה רק גרעין אחד קטן.

מתוך בדידותו החל לשקוע באדמה הקרה. כבר לא היה אכפת לו שתיקח אותו וזהו. שם, בחושך המוחלט, הוא הרגיש איך לאט-לאט הוא נרקב לגמרי, ובדיוק כשחשב שזה הסוף וגרוע מזה כבר לא יכול להיות, התחיל לרדת גשם.

אך לפתע דבר משונה ובלתי צפוי קרה: שורש קטן צמח למטה ונצר קטנטן פרץ החוצה – שוב אוויר לנשימה.

הוא לא הביין מה קורה בדיוק, אבל הרגיש שכוחות חדשים ואדירים ממלאים אותו, כאילו הוא בריאה חדשה. הנצר הקטנטן הפך לנבט וזה לגבעול, ולימים לגזע חזק. עלים ירוקים ויפים עיטרו ענפים רחבים וארוכים והקנו לו נופך, יופי ומקום חדש בעולם. עץ גדול ויפה הביט סביב וראה את העולם דרך אלפי תפוזים שונים, ואז חשב לעצמו – זה סיפורו של כל גרעין.

את זוכרת את הרגע הזה
ענדת מול המראה הקטנה
סט צגילים שרשרת טבעת מפלסטיק לבן שקבלת במתנה
לבשת חצאית פרחונית מסתוככת
שסבתא תפרה לך
והרגשת נסיכה מסחררת על גג העולם.
ממפסת הדירה בקומה השנייה
הבטת בעוכרים והשבים
זיך הקטנות אהזו בסורגי המעקה
שנדמו לך גבוהים כל כך
חפית בכליון עינים
שמשוהו יקרה
לא ידעת אפלו למה
ועד היום נותרת עם צפייה.

נוטלת את הירוק

נוטלת את הירוק,
הדלעת לכרכרה
זמן לא ידוע לנדד
לצלל לאשליה.

אבל אל להתמכר,
הנצח הוא שקרי.
תנועת מחוג מנגנת
על האמת המרה שלי.

כאן לאו דווקא בתצות
אין בכלל עקבים
ונסיכים מאז ומתמיד
באים ואז עוזבים.

נוטלת את הירוק,
כמו הטפה השפויה.
זמן לא ידוע להיות
כמוהם חפשיה.

עכשו הגב והרגל,
מפנים לירק את הערף.
הכרכרה מתנונת לדלעת,
לכל קסם יש גם התקף.

זה ספור על סינדרלה
בגרוסה קצת חריגה
על ירק (לא לילדים) וגם על כרכרה.
על גוף אחד כחוש,
שדבקה בו הקללה
ועל מכשף אחד גדול
עם הומור די משגע.

מעשה בזכוכית

הנסיכה בממלכה היו ארבעה דייגים ששמום לא היה ידוע. דייגים אלו היו ידידים טובים והיו בקשרים עם הרבה שרים ומלכים. יום אחד הדייגים בדקו שיטות לייצר אש כדי שיוכלו לצלות את הדגים שמצאו בים ולאכול אותם בהנאה. באותם ימים לא היו גפרורים ולא כיריים, וזה הקשה מאוד את עבודתם ואת רצונם להצליח.

"לא מצאתי שום דבר, לא עץ, לא ברזל וגם לא דג," אמר דייג אחד.

"גם אני לא מצאתי כלום," הוסיף דייג אחר.

הדייג השלישי התאכזב גם כן, אבל החליט שלא לומר כלום כדי שלא להביא למזל רע, ואילו הרביעי צד ברשתו דבר שביד מאוד הדומה לדג מתכת.

"אלוהים אדירים! " צעקה כל חבורת הדייגים בהתפעלות, "מה זו חתיכת הברזל הגדולה הזאת?"

תחילה חשב הדייג הרביעי שאולי זה שריון אבוד שבו מסתתר איזה "דג", אבל אז הוא גילה שהמתכת השבורה חמה מהשורש ועוד מעט תישרף. ידיו החלו לרעוד מרוב פחד והוא כמעט שפך את חתיכת המתכת חזרה לים, אבל חברו שדיבר ראשון, פרס את רשתו הארוכה והצליח לשים את המתכת הכבדה והחמה בזהירות.

עם שקיעת השמש חזרו הדייגים לארצם ולמוחרת אכלו את הדגים שצדו ברשתם והשתמשו בזכוכית שמצאו בים – הם קראו לה "דג מתכת".

השמועה על דג המתכת התפשטה בכל רחבי הממלכה, וכעבור כמה חודשים נשלחו הדייגים למלך, הציגו לפניו את "דג המתכת" והראו איך הצליחו להבעיר אש ממנו. המלך הביט בדג המתכת המשונה, התפעל ואמר: "רבותי, אתם גיליתם את שיטת הזכוכית! עזרתם לי להבין דבר שלא הצלחתי להבין שנים! עכשיו בזכותכם הזכוכית תיחשב לאחד הדברים החשובים והיקרים בממלכה. תברכו על כך."

חלפו ימים רבים. הדייגים הצליחו לדוג ברשתם עוד "דגי מתכת" ולימדו את העם איך להכין באמצעותם ארוחות משובחות. עם הזמן הורחב השימוש בזכוכית: בני העם השתמשו בה להכנת חרסים, מגינים, כוסות ועוד כיוצא באלה, ואפילו סתם לשם קישוט בבתים ולקניית סחורות בשווקים. "דגי המתכת" כבשו את המדינה בסערה עד שהסקרנים שבעם שאלו בכל יום: "מה סוד הקסם של הדבר השביר האומנותי הזה?"

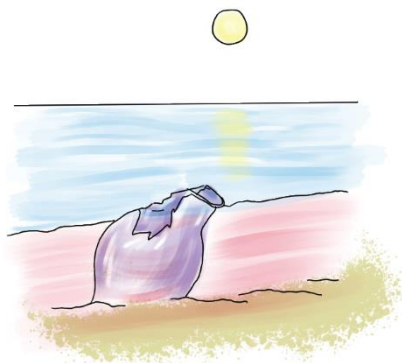
גם במדינות שמעבר לים נוצר עניין רב לגבי הזכוכית, והדייגים היו באים ומציגים את ה"קסמים" שעשו במדינות השכנות ומלמדים את בני העמים השונים את כל השיטות שבהן השתמשו בממלכה היא שמאותו יום כונתה "ממלכת הזכוכית".

באחד הימים הגיע למקום שליח ממדינה רחוקה. בדרכו לשם מצא השליח זכוכית צידונית מקורית, כזו שאפילו הדגים לא השתמשו בה. בשובו פנה השליח אל מדען גאון אחד בתקווה שיענה על שאלתו. כעבור כמה ימים הגיעו המדען והשליח אל ממלכת הזכוכית כדי להציג את מחקרם. כל העם, כולל הדייגים והמלך, באו לשמוע את ההרצאה שהתקיימה באולם גדול בארמון המלכות. וראו זה פלא: לאחר שהמדען ראה את הזכוכית הצידונית, הוא לא הצליח להגיד דבר ממה שחשב עליה. אז שאל השליח בקול רם: "האם יש מישהו שיכול לפתור את תעלומת הזכוכית?" מייד נקראו הדייגים להסביר על הפלא שגילו. מרוב התרגשות הם אמרו כל מיני משפטים מבובלים, עד שהצליחו בסופו של דבר לספר על פלא הזכוכית. הקהל הריע ומחא כפיים והמלך פסק: "מעתה ואילך לכל אחד ואחד מבני העם תהיה זכוכית כמו של הצידונים." וכך היה.

ומאז מנסים להכין זכוכית ולהשתמש בה, בשיטה כזו או אחרת, עד היום הזה.

האיש שרצה לתת את נשמתו לשטן

גבור ספורנו איננו נער צעיר ופוחז.
תשאלו: אם כן איך ארע,
שאת נשמתו הוא בקש לתת
לשטן ללא שום תמורה?

יאוש הוא שהנהיג צעדיו.
כמאמר הפתגם:
'בעתה של צרה צרורה,
יפנה הסובל גם לשטן!'

נתחיל מהמאמצע, כשאבורנו
בקש את עזרת 'מכשף הכפר':
מקומו המדיק של יושב השאול,
ומיד הוא לדרך נמהר.

כשהגיע דפק על הדלת
כמי ששד כפאו –
ואכן שד פתח ושאל
במבט מלא תמהון:

"בן אנוש! מה לך?
מעולם לא נגש לכהן
אף בשר ודם מרצונו!
התעית? זהו בית השטן."

והגבר עונה: "הן ידעתי היטב.
ברצוני למסר נשמתי ומיד!"
"אט לך..." (משיב לו השד)
"עסקאות שפאלו, רק האחד",

כלומר אשמדאי, האדון
הוא שייזום ומזמין."
"אמר לו שאיני מבקש
אף תמורה. בחנם הן יסכים?"
"נשמה, מתנה? מי ישמע!
מן הסתם רצינוך בתהלה,
עשר מפלג או אולי
מות אויב? רק קללה?"

וכן האנוש מתעקש:
"רצוני בשלחה!
נשמתה אותי מענה:
לא אוכל לשאת כפאה.

מתאווה היא לתאומתה:
אשה יהירה שאת גבה
הפנתה אלי בתגובה
לכל נסיונות הקרבה.

נאמר לי שאין שום מוצא,
הפתרון היחיד לסבלי:
גט כריתות מנשמתתי.
הצילוני! מר גורלי."

מה עלה בגורלו?
סופו לא ברור
יש אומרים
יצא מרקד, קופץ ככדור:
"אני שוב חופשי! האח!"
אחרים טוענים מנגד,
עם מסירת נשמתו
כל שבב שמחה, חיות התרגשות,
הוא אבד.

סיפור לפני השינה

בהשראת ספרו של רואלד דאל "חרוזים נלווים"

מאז בכלל קראו לה לבנה, אכל הסופר החליט שזה לא שם לכוכבת,
לבסוף החלט כי השם הכי קרוב ללבנה הרי זה שלגיה.
לבנה לא התנגדה כי מי כבר יזכה אותה בפאה, השמלה וגמדים – שבצה,
יצחק מי שייצחק על השם המוזר,
לה לא אכפת, העקר שתופיע בהצגה, העקר.

אחרי חזרות רבות, למידה בעל פה,
ההצגה עלתה בפני קהל והצליחה מעל ומעבר למצפה.
שנתיים מראש כל ההצגות היו מזמנות
האמרגן הפיק בבות, מדבקות וחלצות מצירות
לבנה הפכה לכוכבת ושלגיה מלאה את כל עולמה
עד שלבנה בעצמה כבר לא הבחינה אם אלו תיה או תיי שלגיה...

וכמו בסרטים כל השחקנים גרו באותם מגורים
אז נכון שהבית של הגמדים היה קצת קטן וקצת מזנח
(טוב, האמת, הרבה מטנף)
ופתאם, ברגע של הארה, קלטה לבנה
שבכל יום היא מטפלת בשבצה גמדים
כל יום היא שוטפת צרמות של פלים
מכבסת שתי טונה בגדים (לבנים וצבעוניים וכביסה עדינה)
ומוציאה את הכלב לסיבוב השתנה.

אֶחָרֵי לַיְלוֹת פְּיָמִים וְלַיְלוֹת בְּלֵי שָׁנָה,
לְלִבָּנָה נִמְאָס, מַה הִיא עֶבֶד נִרְצָע?
הַחֲלִיטָה לְקַחַת פֶּמָּה זְמִי מִחֶלֶה...
אֶחָרֵי יוֹמִים בְּדִיוֹק שֶׁהִיא נָחָה בַּמִּטָּה
מִגִּיעַ אֶחָד מֵהַשְּׂבָעָה מִנְעֻנְעֵ אֵת יְדָה
"שִׁלְגֵי שְׁלֹנוּ, שִׁלְגֵי יְקָרָה
הַקְּבִיסָה הַגִּיעָה כְּבָר עַד הַתְּקָרָה
וְאִין לָנוּ אִף צִלְחַת נְקִיָּה
הַאֲכִל נִגְמַר, נִשְׁאָר רֶק תְּצִי רֹאשׁ כְּרוּב
הַפְּלָב מִשְׁתַּגֵּעַ, תְּכִיב לְצֹאת לְסִיבּוּב
שִׁלְגֵי שְׁלֹנוּ, שִׁלְגֵי יְקָרָה,
אֵת תְּכִיבַת לְהַבְרִיא, רֶק אֵת יְכוּלָּה
לְסִיעַ לָנוּ בַּצָּרָה."

לְבָנָה שְׁלֹנוּ קָמָה מֵהַמִּטָּה
וּבְעוֹדָה מְהִרְהֵרַת אִם זֹו תִּצָּנֶה
אוּ סִיוֵט חֲמִיָּה הַנִּמְשָׁךְ בְּלוּפִּי לֵאלֹא הַפְּסָקָה,
רְאֵתָה שְׂאֵכֶן כָּל מַה שֶּׁסָּפְרוּ לָהּ אֲמֹת לְאֵמֶתָה.
הַקְּבִיסָה מִגִּיעָה עַד הַתְּקָרָה
לֹא נִשְׁאָרָה אִף תְּחִיבָה מִכָּל מַה שֶׁהִיא בְּשִׁלָּה
הַשְּׂטִיחַ מְלֹא לְקְלוּכִים
וְהַפְּלָב רֶץ בְּסִיבּוּבִים.

“שקט !!!” צעקה שלגיה
 (אף על פי שקל השבועה יצאו לעבודה)
 והיא נאמה לעצמה בקול רם:
 “אני כבר מדפאת כאן עדין ועדנים
 על ידי שבועה גמדונים – כאלו קטנים
 אז מה אם הם גברים ואני רק אשה
 מספיק מהספור הזה, אני הרוסה
 אני רוצה קצת ממוש עצמי, העשרה, תניה
 משהו מהחיים שלי ונמרחתי עם השמרטפיה
 אז איך לצאת מהסייט הזה הגדול והנורא?”

חשבה לבנה וחשבה והיא הרי בתחבולות גאונה
 החליטה כדי לגמר עם השבועה תענגנים יפה
 היא תפיל הכל על איזו מכשפה מגעילה
 תספר שבאה ונתנה לה תפוח תרעלה ו... “בוים”
 היא לא יכולה, אבל ממש לא יכולה, לקום מהמטה
 לא יכולה לקום בשום פנים
 אלא אם כן יגיע נסיך רביהוד ונאה ומדהים
 שיסתן לה נשיקה קסומה וממששכבה אותה ירים!

והנה חלפו כמה אביבים של מנוחה מלאה,
 והגיע נסיך מקסים ונשק לה נשיקה
 אבל לבנה הפעילה בלש פרטי שגלה
 כי לנסיך שלשה בתי קיץ וגם טירה
 ורק אחרי שקבלה מהנסיך אשור סופי
 שיש גם חברת נקיון ואחזקת מבנים
 הופ, מיד היא קפצה לחיקו החסון והשרירי.
 אמרה לשבועה: “אני מוחה דמעותי, חברים יקרים,
 אבל עתה אני פותחת בדרך חדשה
 לא עוד נקיון, בשולים וכביסה
 אנ'לא מוכנה להיות מטפלת כל החיים!”

וזהו, ככה במידי היא נעלמה עם השקיעה
 ואפלו לא הוציאה את הכלב לסיבוב השתנה לפני השנה...

בכל זאת
הרקפות הקטנות נכח הים –
סוג של אלמנת.

קבשים תאכלנה את קצף הגלים
לחף ושתק.

(מגף דיגים קרוע על החוף
זה מה שנותר מהאביר ומסוסו)

לא אמרו לה לרפונגל
שכף זה יגמר,
שמוטב במקום לחפף ולחפף,
ולסרק ולקלע ולהביט במראָה –
שתתפור.

כלנו רעבים
בעקר הנשים והילדים
קבצנים.

קשאמות,
הניחו על עיני
שגי מטבעות
שארגיש עשירה.

הנייר המקומט

פקחתי את עיניי. "איפה אני?" מלמלתי לעצמי תוך שאני מתיישבת ומסדרת את שמלתי התכולה. הסתובבתי וסקרתי את סביבתי, אני בטוחה שאני בלונדון. התקדמתי קצת וראיתי את הפסל המוצב קרוב לביתי, על ראשו ישב ילד בוכה. טיפסתי למעלה – דבר שהיה מסובך למדי בהתחשב בעובדה שהייתי יחפה. "ילד, למה אתה בוכה?" הוא הזכיר לי משהו, אני לא יודעת את מי אבל בוודאות ראיתי בעבר את פניו. הוא הביט בי והבנתי את מי הוא מזכיר, את פיטר פן.

"הייתי בדרכי לבית ההוא, פיטר הצביע על ביתי, "אימא שלהם סיפרה להם סיפור."

"איזה סיפור?" שאלתי אף שכבר ידעתי.

"סינדרלה, רציתי לשמוע מפני שבמקום שממנו אני מגיע אין סיפורים. עפתי לשם עם הפיה שלי טינק. ואז הרגשתי כאילו העולם מתקמט ומושלך לפח, וכעבור רגע טינק נעלמה ואני הייתי כאן."

כשסיים לדבר לא יכולתי להתאפק ושאלתי, "פיה?"

פיטר הנהן

"איך פגשת פיה?"

"בארץ לעולם לא, אמר, "רוצה לבקר שם?"

"ברור! אבל אני צריכה למצוא קודם את ג'ון ומייקל."

איך הם נראים?" שאל.

"אתה תדע כשתראה אותם."

פיטר תפס בידי והוריד אותי למטה. שנינו חיפשנו אותם ומצאנו את שניהם יושבים מבלבלים בקצה הרחוב. רצתי אליהם.

"ג'ון! מייקל! נכון שאתם רוצים ללכת לארץ לעולם לא?" שאלתי בהתלהבות.

מייקל מייד התחיל לקפוץ, "יש שם שורדי ים?"

"אני חושבת שכן."

"ואינדיאנים?"

"אני בטוחה למדי."

"אבל איך מגיעים לשם?" שאל ג'ון את השאלה הכי ברורה.

"כן, איך מגיעים לשם, פיטר?" שאלתי גם אני.

פיטר נחת לידי וחשב לרגע. "בפנייה השנייה ימינה וישר עד הבוקר!" קרא

"איך נעוף, פיטר?" שאלתי.

"תחשבו מחשבות טובות." ענה.

מייקל היה הראשון שהמריא. הוא בטח חשב על ממתקים וכוכות. אחריו ריחף ג'ון שכנראה חשב על שיעור המתמטיקה שהוא אוהב. אחריו עפתי אני כשחשבתי על התפירה. עלינו גבוה כל כך שיכולנו ללכת על הביג בן. כשאחיי היו מעט מאחור אמרתי לפיטר, "אם אתה רוצה, אוכל לתת לך נשיקה."

"כן, בבקשה." אמר והושיט את ידו. הבורות שלו הפגיעה אותי, הוא חשב שנשיקה אפשר לתת ביד! כדי שלא לאכזב אותו הוצאתי מכיסי אצבעון והנחתי על אצבעו, "לתת גם לך נשיקה?" הנהנתי והוא הביא לי בלוט יפה, "אני אשים על השרשרת שלי," חייכתי, "אני יכולה לתת לך נשיקה?"

פניו נפל. "ידעתי שתרצי אותה בחזרה," אמר ובא להוריד את האצבעון.

"לא, לא! אמרתי נשיקה? התכוונתי אצבעון."

"מה זה אצבעון?"

"זה ככה," אמרתי לו ונשקתי על לחיו. "לתת גם לך אצבעון?" הנהנתי והוא נשק על לחיי.

המשכנו למעלה עד שהשמיים התחילו להלבין ויצאנו ממה שחשבנו שהוא כדור הארץ.

"אוי," מלמלתי ושפשפתי את ראשי שנתקע בשולחן. גם הבנים עשו כך.

סקרתי את סביבתי: ישבתי מתחת לשולחן, לידנו עמד פח מלא ניירות ומול השולחן הייתה מיטה ועליה אדם ישן. "אני רוצה הביתה!" בכה מייקל.

"אל תבכה, אנחנו נמצא דרך לחזור. נכון, פיטר?" פניתי אליו והוא מיהר להנהן.

"סדקתי את המשקפיים," רטן ג'ון.

האיש התעורר וזו. "מי אתם?" שאל אותנו.

מיהרנו לצאת מהשולחן ואני הצגתי אותנו, "אני ונדי דארלינג, אלה אחיי ג'ון ומייקל וזה חברנו פיטר."

הוא הביט בנו כאילו נפלנו מהירח – דבר שלא היה רחוק מהמציאות – והציג את עצמו, "אני ג'יימס מאתיו בארי," אמר ורץ לפח והוציא משם כמה ניירות.

"פיטר וונדי?" שאלתי והוא הנהן.

"זו עבודה מהאוניברסיטה, היה עליי לכתוב מחזה אך הוא נכשל," אמר בעצב.

"כמישהי שחיה במחזה הזה אני יכולה להבטיח לך שהוא יצליח," חייכתי.

"ועכשיו עלינו להגיע לארץ לעולם לא," אמר פיטר ואחז בידו. הלכנו לעבר הפח וארבעתנו קפצנו לתוך הסיפור, "עכשיו אוכל באמת להראות לכם את ארץ לעולם לא," אמר פיטר ואנחנו המשכנו בפנייה השנייה ימינה וישר עד הבוקר.

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

מוטיב (כתב עת) he.wikipedia.org/wiki/מוטיב

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בגיליון הבא שלנו, והפעם בנושא: "עצמאות".

יום העצמאות שחל החודש הזכיר לנו דווקא שעצמאות קיימת בכל יום.

בגיליון זה נרצה לשמוע על מושג העצמאות בכל רובד ומשמעות. מהי עצמאות בעבורכם? איך היא מתבטאת? מתי הפכתם, או הרגשתם שאתם הופכים, לעצמאים?
ספרו לנו (בלי שוטף פלוס 60) על החיים העצמאיים שלכם, על יום העצמאות הפרטי שלכם, שתפו אותנו בבחירות העצמאיות שלכם.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/5/2022 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.